

Senjaveien.

Det er lenge siden det
at noen gikk avsted
og stakk ut veien over Senjaøya.
I Svandalens terreng,
det billig ble med peng,
og snart det gikk — hvis alle
kastet trøya.

Men flere gikk imot
og brukte penn og knot —
en uforstand som neppe kan
forklares.

Med nebb og skarpe klør,
de sand på planen strør
og hvisker at projektet det må
spares.

Langs yttersias kyst
må kjempes mangelen dyst
som kunne ha vært spart med
Senjaveien.

I kuling av nord-vest,
når sykdom kom som gjest —
så lett vint da — med bussen
over heien.

I stampesjø og brott,
det ofte gikk så smått —
især når hvert minutt kan lure
døden.

En innbitt livets kamp
med døgnet på sin tamp —
et tappert folk som kjemper
seg til føden.

Den veien har sin rett.
Nu må der brukes vett.
Med lovord bygges ikke slike
veier.

Der må bevilgning til —
fri for intrigespill
hvis veien skal få føres frem
til seier.

Det er et folkekrav
fra stranda ut mot hav,
et krav om landverts samband
med oss andre.

En brukbar vei de får —
som skaper gode kår —
og mye til det gode vil forandre.

K. J. H.